

gen stor Vægt, og andre har jeg, siden vi sidst omtalte denne Sag, ikke hørt. Jeg skal tilføie fra mit eget Standpunkt, som jeg ser Sagen med Hensyn til Pandseret, at for nogle faa Aar siden udviklede Pandseret sig med en saadan Styrke, at der var Mange, der stode i den Formening, at man maatte være nær ved Slutningen deraf, at Pandseret maatte falde bort ligesom Rustningen i sin Tid saldt bort for Mændene, den Gang Skydevaabnene bleve indførte. Denne Følelse er besynderlig nok nu ikke nær saa fremtrædende, som den var for nogle Aar siden; nu faar man i den Formening, at Pandseret vil være meget længere, end man dengang troede, nu har Pandseret gjort sig gjældende med endnu større Styrke, end for nogle faa Aar siden. Selv tidligere Modstandere af Pandserfribes Bygning, ikke alene Personer, men Organer i Pressen, udtale sig nu herom med langt større Forbehold end tidligere, saaledes at ingen Sagtyndig og Ingen, som har fulgt dette Spørgsmaal med Opmærksomhed, nu for Dieblisset drifter sig til at sige, at Pandserets Tid snart er forbi. Derimod er man nu paa et Punkt, hvor Udviklingen ikke er saa rivende, som den tidligere var med Hensyn til Pandserets Lyfvelse, men er kommen til det, som for søgaaende Skibe vil være omtrent Grændsen, nemlig 12" Pandser, som ogsaa er foreslaaet for det Skib, der her skulde sættes i Bygning, og det vil vistnok bibeholdes endnu i lang Tid. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den tekniske Side af dette Spørgsmaal. Den finansielle Side deraf har jeg allerede berørt. Jeg tror, at naar vi se hen til de sidste Aars Statsregnskaber og til den foreløbige Opgjørelse, som vi forleden hørte af den høitagtede Minister i Landsthinget, maa man komme til det Resultat, at den Bevilling, der her forlanges til Udvikling af Flaaden, i finansiel Henseende ingenlunde er overbebyrdende. Disse 150,000 Rbd. kunne skaffes tilveie uden en overordentlig Skat, og uden engang at angribe vor Reserdefond nær saa meget, som der er givet Bemyndigelse til i Finantsloven. Jeg ser altsaa fra den Side betragtet ingen Indvending mod Forslaget. Jeg skulde ikke have taget Ordet paa dette Tidspunkt af Sagens Behandling, naar det ikke var, fordi jeg mærkede, at der i Forsamlingen var en Utilbøjelighed blandt de ærede Medlemmer til at udtale sig om dette Spørgsmaal. Forleden Nat, da vi behandlede et Spørgsmaal af samme Bestaafenhed, var det Sagens Forsvarere, der navnlig havde Ordet, og de udtalte sig varmt for, at den Bevilling, som den ærede Minister begjærede, maatte blive givet. Jeg yttrede dengang, at der fra vor Side var noget mindre Behageligt ved at udtale sig, da vi saa at sige ikke havde nogen Modstand mod os. Jeg haabede deraf at kunne slutte, at Forslaget, naar det kom til Afstemning, vilde vinde Flertal for sig. Dette skete jo imidlertid ikke; skjøndt jeg nok

tør sige, at Udtalelserne dengang vare langt stærkere til Gunst for Forslaget, end de vare imod det, blev det dog ikke vedtaget af det høie Thing. Det er en lignende Fornemmelse, der har bragt mig til i dette Dieblis at tage Ordet for det Forslag, der her foreligger fra det høie Ministeriums Side. Der er allerede af den ærede første Læser i Dag blevet bemærket, at Ministeren kunde have god Grund til at fremkomme med dette Lovforslag nu, som det foreligger her i Thinget. Den ærede Minister lagde ved Forhandlingen stor Vægt paa, at dette Spørgsmaal blev løst paa en tilfredstillende Maade. Jeg forstaa meget godt de Grunde, der have afholdt ham fra at søge at standse Finantslovsforslaget for dette enkelte Spørgsmaals Vedkommende, og at han med sin egen Person vilde træde frem for denne Forsamling, og søge at faae dette Spørgsmaal afgjort fra den rent militære og tekniske Side. Jeg kan forjikkre det høie Thing, at den Afstemning, der har fundet Sted om dette Spørgsmaal, har berørt Marinen i det Hele taget meget smerteligt. Vi have nok set, at det i det andet Thing er blevet fremhævet, at man gaar ud fra, at den Beslutning, der er tagen, kun vil bevirke en Opsættelse af Pandserfribesbygningen og ikke en Opgivelse deraf, men vi mene, at det at opsætte denne Sag, indtil Nøgtsdagen kommer sammen igjen, vilde være overordentlig farligt for Materiellets Udvikling. Da dette Spørgsmaal for Forsvarsaesenet ikke alene for Marinens Personel, men for alle, der interessere sig for vort Lands Forsvar, spiller en saa overordentlig Rolle, kan Flaaden ikke andet end være den ærede Minister takfuldig for, at han til det Yberste søger at skaffe dette Forslag til Afgjørelse og forfølger det saa langt som muligt, saa længe Nøgtsdagen er samlet. Jeg haaber derfor, at Thinget ikke heri vil lade sig lede eller føre af noget som helst politisk Hensyn, men kun vil følge Ministeren i den tekniske Udvikling, saaledes som Sagen er bleven forelagt.

Marineministeren: Da det ikke er mig ubekjendt, at der er flere af Thingets Medlemmer, som med Hensyn til den Sag, der foreligger, ere af anden Anskuelse end jeg, havde jeg ventet og haabet at høre Indvendinger fremsatte mod det Forslag, der foreligger, for at jeg kunde have havt Leilighed til at imøbegaa dem. Der hersker imidlertid i denne Henseende en Laushed, en uhyggelig Laushed, som om det var den, der skulde gaa forud for en Begravelse. Jeg skal i det Mindste, dersom en saadan paatantes, ikke undlade at være den, der møder med en Tale, og jeg skal yttre mig paa en saadan Maade, at jeg vil haabe, at jeg giver Thinget gode Grunde til at se, at jeg har gjort min Pligt ved at forelægge dette Lovforslag, og at der ogsaa vil være gode Grunde for Thinget til at følge mig med Hensyn til det Lovforslag, som jeg har forelagt. Jeg